

jak vznikly hory nebo co způsobilo vznik kontinentů, byť o tom vytváří hypotézy.

Ani netuší, odkud se vzala ropa – zase jenom hypotézy.

Není mu jasné, odkud se v moři vzala sůl. (*Sodík se mohl vyvinout ze skal, které erodovaly působením deště, avšak poměr mezi sodíkem a chlórem v mořské vodě by vyžadoval padesátkrát víc chlóru ve vulkanických skalách, než kolik ho ve skutečnosti obsahují.*)

Vnitřní složení Země není známo. Šíření seizmických vln podporuje předpoklad, že zemská kůra je tlustá přes 3200 kilometrů.

Ovšem na základě gravitačního efektu horských mas (*teorie izostáze – hypotéza o rozložení hmot v zemské kůře, při kterém se tvoří rovnováha mezi pevninskými bloky a podkladem*) se odhaduje, že je tlustá jen asi sto kilometrů (!!!)

Přítomnost železa a všech ostatních těžkých kovů v zemské kůře rovněž zůstává záhadou za předpokladu, že nejtěžší prvky by se měly nacházet v nitru planety.

Třebaže člověku je známo, že na této planetě žije již miliony let, zaznamenaná historie je stará jen několik tisíc let. A ani těch několik málo tisíc let nezná dostatečně.

(Immanuel Velikovski: Světy v kolizi)

Robert Homir

Část první

Šokující pravda o UFO, o tzv. mimozemšťanech

Existence života se každému kdo o tom jen trochu více přemýšlí, musí jevit jako zázrak (fyzikální nemožnost). Vždyť aby život mohl vzniknout, musela být splněna řada podmínek.

Francis Crick

V posledních desetiletích bylo o vesmíru, o jeho rozměrech, charakteru (vlastnostech, zákonitostech a vazbách), o možné obydlitelnosti mnohých planet a taktéž o vyspělých civilizacích, které jsou schopny nás navštěvovat, napsáno obrovské množství knih.

V četných publikacích se tvrdí, že mnoho takových návštěv bylo uskutečněno v dávné minulosti. Prý se tak děje po celé dějiny historicky zmapovatelného lidstva a tato aktivita údajně přetrvává do dnešních dnů. Ve zmíněných pracích se tvrdí, že Zemi navštěvují jiní, vzhledem se značně odlišující a inteligencí i technickými dovednostmi nás daleko převyšující tvorové. Přilétají k nám v neznámých létajících prostředcích, zkoumají naši planetu a kontaktují se s lidmi.

Tvrdí se mnohé. Nezřídka jistě nejde o vylhaná tvrzení. Nepochybně lze připustit, že ve vesmíru existují miliony planet, na nichž je možný projev života ve hmotné formě, více či méně podobné fauně a flóře naší planety. Coby pravděpodobnou i rozmanitou lze tudíž připustit podobu a úroveň inteligence. To vše se dá přiznat jako reálně možné. Naopak velmi pochybné by bylo tvrzení, že z nespočetných milionů či miliard planet je pouze ta naše nositelkou živých forem hmoty. Případně označit ji za jedinou, na níž jsou tyto formy inteligentní, schopné poznání a tvůrčí práce.

Jak nestoudné a domyšlivé je hlásat takovýto egocentrismus! Přesto všechno si ovšem myslím, že kontakty jsou nepravděpodobné, téměř nemožné! Lidská fantazie je sice obrovská a dokáže

vymýšlet stroje, které téměř ruší čas i prostor, avšak všichni jejich autoři, třebaže jsou zaštitěni vědeckými tituly a postavením, neví o čem mluví. Byť se tváří vědecky a zasvěceně a ohánějí se zdánlivě nezpochybnitelnými výpočty a konstrukcemi.

(Historie vědy je celou řadou překonaných omylů a nesmyslů, které ve své době byly nezpochybnitelnými a nevyvratitelnými vědeckými pravdami!)

Jedno je nutno si uvědomit!

Čas a prostor – to jsou nutné podmínky pro existenci hmoty. Samy o sobě neznamenaají nic. Nelze na ně aplikovat vlastnosti a schopnosti hmoty. Nemají žádné vlastnosti, ani rozměry. Pouze hmota v prostoru má rozměry, jen hmota v čase trvá. Proto se na čas a prostor nedá nijak působit, nijak a ničím je nelze ovlivňovat. Jestliže světelnému paprsku trvá sta, tisíce, miliony let, než přiletí ze Slunce svítícího na planetu, na níž by teoreticky mohl být život, projevující se aktivně skrze hmotnou formu, potom nelze vážně věřit tomu, že jakkoliv vysoce inteligentní tvorové to mohou dokázat dříve.

Všechna tvrzení, že to možné je, jsou nereálné a velmi nerozumné fantazie. Ať již působí jakýmkoliv, rádoby vědeckým a mnohdy i velmi přesvědčivým dojmem.

Již zmíněné návštěvy tu však zřejmě byly a s velkou pravděpodobností stále jsou. Přes všechno výše řečené připouštím, že je to možné, že tomu tak skutečně je.

Na rozdíl od všech ostatních ovšem netvrdím, že se jedná o návštěvníky z jiných planet, o mimozemšťany.

V četných zasvěcených materiálech čerpajících z důvěryhodných zdrojů se tvrdí, že vláda USA, hlavně špičky její armády a Pentagonu, jakož i CIA, jsou s těmito bytostmi v přímém kontaktu. A před světovou veřejností mlčí.

Kdyby několik cizích kosmonautů navštívilo Zemi, nebylo by to pro nás nijak nebezpečné, nebyl by to důvod k mlčení! Spíše naopak. Vždyť pokud by přijeli lovit a zabít a měli k tomu patřičné prostředky, potom by to už dávno učinili. (Představa letu do oblastí vzdálených miliony světelných let za účelem lovu, vybití agrese a násilného jednání, které napadené nutně mobilizuje

k jednotnému odporu, je velmi absurdní. Takováto mise má vždy spíše poznávací a seznamovací účel. Byla by tedy bezesporu světovou senzací a rozhodně by neexistoval žádný důvod ji skrývat a tajit.

Oni však mlčí a já se jim vůbec nedivím.

Tvrdí se, že s mnohým byl v tomto směru kdysi seznámen i papež a několik jeho kardinálů. Z těchto informací byli v šoku. Rovněž zarytě mlčí a svěřené informace velmi pečlivě a úzkostlivě tají. A já je plně chápu.

Poznání skutečné pravdy je zhusta úplně jiné, než mnohaleté fantazírování. Při nečekaném odhalení realita nezřídka přináší **obrovský šok** z obudné a v velmi nepříjemné skutečnosti. Šílený, panický strach z toho, co se může stát, s vědomím nemožnosti cokoliv změnit.

Několik kosmonautů bychom mohli vítat se slávou a bez obav z ohrožení. Ovšem což takhle několik desítek milionů asi metr vysokých, vysoce inteligentních tvorů, připomínajících něco mezi ještěrem a hmyzem?

Postava miničlověčí, povrch těla ještěří či hadí, oči podobné nočnímu hmyzu. Planeta Země jim patří po dlouhé miliony let, pravděpodobně ještě déle, než nám. *Že to není možné?*

Buďte si jisti, že je! Bohužel! Na příštích stranách si dokážeme, že je to mnohem větší realita, než tisícileté putování vesmírem několika jedinců. Než ohýbání prostoru a smršťování času a mnoho jiných vědecko-fantastických nesmyslů, které jenom matou a skutečnou realitu zastírají. Nicméně dovolují mlčet všem, kteří znají skutečnou a hrůzu nahánějí-

cí pravdu. Proto ten šok. Proto to násilné a všemi prostředky vynucované mlčení! **Proto ta rozsáhlá, již padesát let trvající dezinformační kampaň.** Hodí se vše, co směřuje hodně daleko do vesmíru.

Navzdory tomu lze tvrdit, že skutečné nebezpečí (většího rozsahu) nám hrozí především od našich vlastních „spolubydlících“, od našich bratrů, nikoliv od zmíněných, v mnohém se od nás lišících sousedů. Jsme síce blízcí sousedé, ale naštěstí nás dělí téměř nepřekonatelné bariéry. Jenom díky jejich vysoké inteligenci je oni, na rozdíl od nás, dokázali překonat. A tak nás navštěvují jejich průzkumníci a vyslanci. Žádné oficiální návštěvy na úrovni vládnoucích představitelů, ale ryze vědecké výpravy, sledující výhradně zájmy vlastní civilizace. Chci upozornit na mnohdy málo vnímanou a přesto nepopíratelnou skutečnost, že intenzivně prociťovaná a do podstaty co nejvíce vnímaná realita je daleko záhadnější, zázračnější a obdivuhodnější, než jakákoliv fikce vytvořená nejbujnější fantazií.

Jednotlivé, námi zaznamenané formy hmoty, jejich prostoupení energií života, principy a konstrukce četných samostatně fungujících etnit, „celý“ vesmír, samotný atom hmoty, doposud stále chápaný coby základní částice námi vnímatelného materiálního jsoucna – to vše je teoreticky, z pozice vědecké fyziky a jiných vědních oborů jako realita téměř nemožné. A přece tomu tak je.

Stejně tomu je v souvislosti s nedostatečně pozorovanou návazností jednotlivých forem hmoty. Zvláště fauny a flóry. Jde o nepochybnou skutečnost, že existence jedněch druhů podmiňuje existenci jiných forem, což samo o sobě onu doposud tak zbožňovanou **teorii o evolučním vývoji usvědčuje z lžě.** Je naprosto scestná.

Z našeho pohledu (!) jednoduché formy, z nichž se podle ní vyvinuly složitější, spoluexistují po celé miliony let jako nutná podmínka existence složitějších forem. Podle této teorie by vše živé ve svém vývoji směřovalo k nejdokonalejší formě – člověku. Ten by zůstal, přičemž všechno méně dokonalé, jakožto předstupně na vývojovém žebříčku, by zaniklo. Všichni ale víme, že tomu tak není. Miliardy jednoduchých, i těch nejjednodušších organismů,

nesou štafetu života miliony let ve stejné podobě, aniž by usilovaly o svoji proměnu na dokonalejší, vyspělejší a složitější formu.

Ano, mnohé proměny tu bezesporu jsou. Nehledě na prokázanou skutečnost, že v historii nezřídka zanikl téměř veškerý život na Zemi a objevil se znovu. V jiných podobách, v jiných formách. Bez evolučních přechodů jedněch na druhé. **Všechno je postaveno na docela jiných, nám doposud neznámých principech!** Vše spolu souvisí. Vše má vzájemně se podmiňující vazby a vztahy. Celý vesmír tak tvoří jediný důmyslný organismus. Jen v důsledku neznalosti a neschopnosti vnímat zákonité vztahy, mu lze přisuzovat chaos, neřízenost, neorganizovanost, souhry náhod a cílené výsledky vesmírného dění chápat jakožto produkt nekonečného množství příznivých nahodilostí. Ovšem jen díky tomu, že námi vnímatelné jsoucno existuje tak dlouho.

Takto mnozí chápou i sami sebe a svoji inteligenci. Uvedené pohledy na jsoucno doposud trvají coby vědecké náboženství, vyučované na všech školách po celém světě.

Uvědomme si však, že také **geocentrismus** se ještě historicky včera vyučoval jako nezpochybnitelná věda a naprosto objektivní poznání. Země jako plochý disk, který je středem vesmíru a všechno kolem je podřadné a nedůležité.

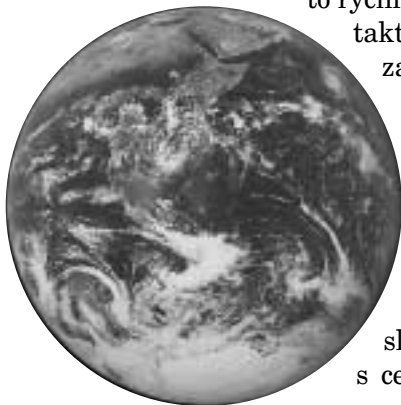
Dnešní věda už od geocentrismu postoupila k vnímání Země jako součásti planetární soustavy, která je nicotným prvkem nepředstavitelně větších seskupení. Člověk se však od bohorovného egocentrismu neoprostil. Ten byl vždy nejsilněji vnímán právě těmi, kdož se v každé historické době na poli vědy, filozofie a vedení společenských celků cítili být vůdčími osobnostmi. Zejména se jednalo o představitele všech možných i nemožných církví a náboženství, kteří upřednostňovali pouhou víru a nadřazovali ji jakémukoliv faktickému poznání. Víra, jež je na cestě za poznáním přirozenou motivací, byla povýšena na jediný a konečný cíl.

A tak je tomu u velké části lidstva doposud.

Jak ubohá je lidská intelligence, když krátkou dobu svého bytí takto marní! Zkusme si uvědomit naši skutečnou pozici v existujícím jsoucnu! Už samotné **fyzické (hmotné)** zakotvení je udivující. Člověk má pocit jistoty, že stojí pevně na Zemi – pocit

stability a neohroženosti. A že je to klamná a iluzorní fikce, si dnes může odvodit a uvědomit každý. Země je totiž koule obíhající kolem Slunce a zároveň se obrovskou rychlostí otáčející kolem své osy. Jeden den trvající otáčka Země kolem vlastní osy je zdánlivě málo. Ovšem při délce obvodu zeměkoule nám vychází **obrovská obvodová rychlost cca 1700 km za hodinu**, jíž se každé místo na zemi prostorem doslova řítí. Trvale, dnem i nocí, stále dokola, přičemž lidé i vše ostatní visí hlavou dolů do otevřeného prostoru nekonečného vesmíru. Jako ve veliké odstředivce a jenom díky přitažlivé síle gravitace se vše na povrchu koule Země neroztptílí do oněch nekonečných prostor. Stačilo by ono přitahující dynamo, onen magnet poutající vše k povrchu jenom na chvilku vypnout, a tato představa by se stala skutečností. Zmíněná síla se nám při pohybu po zemi zdá malá. Vlastně ji téměř nevnímáme.

Nežádoucím způsobem se projevuje pouze při pádu z výšky. Přesto udržuje miliardy tun pevné hmoty a ještě větší miliardy tun vod všech moří a oceánů. Ta zdánlivě malá síla ony obrovské miliardy tun nejenom poutá do jediného kompaktního celku, ale zároveň překonává obrovskou odstředivou sílu, kterou dostávají při výše zmíněné rychlosti otáčení. Uvedená rychlost není jediná, kterou je třeba překonávat silou gravitace. Země se totiž otáčí kolem své osy rychlostí 1700 km/hod. a zároveň i kolem slunce. To je jedna otáčka za rok, což je opět jen zdánlivě málo, neboť tato rychlost představuje 29,8 km/sec., nebo také neuvěřitelných 108 000 km za hodinu.

Jako obrovitý projektil kulového tvaru se řítíme volným prostorem. Projektil, který se ještě při obrovské rychlosti vpřed nepřetržitě rychle točí. Ani tyto pohyby nejsou jediné, v jejichž víru se nacházíme. Vždyť samotné slunce nestojí na místě, nýbrž se s celou svojí soustavou planet pohy-

buje rychlostí 72 000 km/hod. směrem k apexu. To je bod nacházející se v souhvězdí Herkula. Dále je v pohybu celá galaxie, v níž je naše planetární soustava malinkatou skvrnkou. Čím větší seskupení, tím větší rychlosti její jednotlivé části dosahují. **Už chápete, jak iluzorní je pocit stability, s nímž kráčíme po pevné Zemi a cítíme se jistí a neohrožení?**

Při vědomí výše zmíněných skutečností nutně musíme dojít k poznání, že náš svět je důmyslně propracovaný organismus, v němž působí vzájemně se podmiňující síly, které z něj vytvářejí uzavřený ekosystém.

A nyní se dostáváme k tomu, čím jsme začali. Co lidé doposud stále nevědí. Bude-li to vysloveno a přitom neobhájeno a nepřijato coby objektivní poznání, potom to mnohé „kapacity“ i „obyčejní“ smrtelníci budou vnímat coby stejné a odsouzeníhodné kacírství jako historicky ještě zcela nedávno vyučovaný geocentrismus.

Za jakou cenu byl prosazen dnes již coby samozřejmost chápaný heliocentrismus? Proč musejí být pravda a faktické poznání tak krutě a tvrdě vybojovávány?

Proč lidská nevědomost zaujímá vládnoucí pozice a nemilosrdně odsuzuje a trestá jakoukoliv změnu vžitého modelu poznání?

Důvody vždycky byly a stále ještě jsou naprosto zřejmé, třebaže se o nich příliš nemluví.

Na prvním místě lidské stupnice hodnot není totiž faktické poznávání světa, ale touha po moci, po hmotném majetku, po společenských pozicích. Jakákoliv změna v dosavadním vidění světa pro vládnoucí a jakkoliv společensky významné osoby pokaždé znamená ohrožení. Mocní a vládnoucí se vývoj vždy snažili brzdit. Situace, v níž ovládaní a sloužící žijí s pocitem, že ti, kteří vládou a řídí jsou zároveň nejmoudřejší, pro vlivné a mocné byla vždycky nejvýhodnější.

Navzdory tomu si řekněme a vyslovme to, co hrstka těch, kteří vědí, chce aby zůstalo co nejdéle utajeno.

Země není kompaktní celek, balvan hmoty, valící (řítící) se vesmírem a obrostlý plísni života. Je to důmyslně vytvořený organismus, v němž se neustále, nepřetržitě tvoří mnohé druhy vzájem-